

# De glazenwasser

Door: Bob PA0CWS



Als rechtgeaard zendamateur heb je natuurlijk ook nog andere klusjes te doen in en rond het huis. Zo zal het bij velen van ons gaan denk ik zo, dus waarom bij mij niet. Alleen komt bij tijd en wijle bij ons een glazenwasser langs om de ramen te zemen, aangezien het op een ladder staan niet tot mijn favoriete bezigheden behoort. Het is de vader van één van mijn burens, een rasechte Amsterdammer, geboren en getogen in de Jordaan en zijn hele leven al in het vak. Nou kom in zelf ook uit Mokum, dus we dollen nog wel eens met elkaar. Dat kan prachtig, aangezien we van het zelfde bouwjaar zijn en dus gewoon jij'en en jou'en. Zoals ik reeds vertelde valt onder mijn klusjes ook het onderhouden van de voor- en achtertuin, alsmede de verzorging van de kamerplanten. Deze laatste waren weer toe aan de wekelijkse verzorging en dus liep ik de kamer rond met mijn gietertje in de hand. Onze ramenpoetser die voor het raam stond zag dit alles aan en maakte een gebaar van "Wat is dit nou, ben je ook al een watje geworden, dat is toch geen kerelswerk". Dat nam ik natuurlijk niet, dat is logisch, dus ik meteen naar buiten. "Wat nou weer," zei ik tegen hem, "heb jij dan nog nooit groene vingers in je leven gehad!" Na deze woorden keek hij meteen naar zijn handen, zowel naar de binnen- als de buitenkant en riep vol overtuiging "Nee nog nooit, maaer datte ken ook niet, want ikke sit alteit met me klauwen in ut kouwe woater, weet je, So doende!" Nou, dit was toch duidelijke taal. Nadat ik dit bevestigde door alleen maar "ja" te knikken, kon ik niet anders



doen dan snel naar binnen gaan om het voorval aan de xyl te vertellen, die het uitgierde van het lachen. Zelf ben ik maar naar boven de shack ingegaan om over de band te draaien.

Staande op zijn laddertje staart hij nog vaak door het raam van mijn radiohut naar mijn radiospullen. Eens bij mooi weer toen de ramen openstonden had hij mij met cw gehoord en zag mijn rechterhand de seinsleutel beroeren. Het volgende hoogstaande gesprek, vanaf de ladder, vond toen plaats: “Wat mot je nau met dat getuteretuut?? Messjokke wort ik erfan, dat je geen koppein erfan kreig??” Ik probeerde hem nog iets uit te leggen, maar dat was vergeefse moeite, hij luisterde amper en onderbrak mij meteen met “Ik ga feel liefer fisse, lekker an ut waaoter, met me kanus in de vrije lugt.”

Dat wij radioliefhebbers ook vaak in de vrije lucht vertoeven en daarbij ook nog vissen naar een onbekend station zal hem wel nooit aan zijn verstand gebracht kunnen worden. Dat is vergeefse moeite. Zendamateurliefhebbers zal hij wel nooit worden, want daar mist hij ten enenmale net die groene-radiovingers voor, nee, laat hij maar lekker met zijn handen in het koude water van zijn emmertje roeren.

